

آیا د وحدت ملی د حکومت په مهند یسونوکی په فرهنگي لحاظ سره د متقابل با وړ او د زغم خای تر سترگو کیدای شي؟

که یو بشري ټولنه او یا دانسانانو جامعه د جامعه شناسی د اصولو په نظر کی نیولو سره په علمی بنی سره وخیړل شی دابه څرگند شی چی دغه انسانی ټولنه د خپل بقا او یا د خپل ژوند د روند او د هوساینی او دخپل مخ څخه د خنډونو د له مینځه وړلو د پارو یو لړنھا دونو او یو لړ انتظامی قانونی اور همنودی اصول مقرات اودهغه په څنګ کی فرهنگي او اخلاقی کرکتر او منل شوی سلوک او روش ته ضرورت لری . داباید ومنو چی دولت یو ددی نهادونو څخه شمیرل کیږی ، ددی د پاره چی د وحدت ملی د حکومت په مفهوم او د هغه د معمارانو د کرکتر، زغم اودهغو د متقابل گذشت او همغاریتوب یا هماغه باندی پوه شو نولازم گڼل کیږی چی مخکی له هر څه نه د دولت اود حکومت تعریف اودهغوپه تفاوت باندی پوه شو او بیا خپل پام دی ته واړو چی ایا په افغانستان کی د وحدت ملی حکومت کوم چی د امریکي دهلی ځلی پواسطه سره ممکن را ایجاد شی ایا بی له دی چی یو ایتلافي حکومت (د افغانستان د جمهوري ریاست د انتخاباتو دورونکی اود بایلونکی گډ حکومت) وی یا داچی د امریکي د متحده ایالاتو یو د ست نشانده حکومت وی دوام به وکړی .

A- دولت (State)

د دولت تعریف : د دولت کلمه شتمنی ، ثروت ، بخت و اقبال ، اقتدار ، سرزمین ، واک او ولکه معنی شوی دی . اما په دی تازه وختونو کی دولت په سیاسی لحاظ سره «پاچاهی» ، د دولت حاکمه هییات اولورپوری چا رواکی تعریف شوی دي .. په هر صورت دولت اوس اوس په دری ټول سره تعریف کیږی :

لمری : د دولت تعریف په حقوق لحاظ سره : دولت هغه واحد یا نهاد دی چی ځنی ځانگړتیاوی لکه : ټولنه ، حکومت ، سرزمین ، حاکمیت « انحصاری واک » لری .

دوهم : د دولت تعریف په فلسفی لحاظ سره : دولت په فلسفی لحاظ سره یو اصلی او ځانگړی هدف لری په دی تعریف کی دخپو ضروری او ځانگړی مفاهیمو لکه دولت کمال مطلوب ، بنه یا کامل دولت یادونه لازم گڼل کیږی چی باید په پام کی ونیول شی اودهمدی یادونو پر بنیاد خپله دولت داندیشوی اودفکری تعریف په لحاظ سره دری بیل اندیشوی اوفکری پلویان لری :

الف : دولت د هغه داتباعو (خلک) د غړو د کارونو اود کړنو د همغاری (هماغه) کولو په منظور مینځ ته راغلی دی .

ب: دولت دیو ټولنیز قرار داد په نتیجه کی رامینځته شوی دي .

ج: دولت ددوه متخاصمو اومتقابلو اجتماعی ټولگیو د مبارزی محصول دی .

دریم: د دولت سیاسی تعریف دولت د فیلسوفانو د غوښتنی اودهغود کمال مطلوب پر بنیا د باندی قرار

نه لری بلکه دولت دیولر واقعیتونو پرستنو اوبنیاد باندی ولار ثابت نظام دی یعنی هغه نظام چی هم مخکی وه ، هم اوس دی اوهم به په راتلونکی کی وی. نو ددی تعریف پر بنیا داسی ویلی شو چی دولت له یوساده صورتبندی څخه بیا ترپچلی صورتبندی پوری د شیوه تولید د سیستم بدلون اوتغیر په روند کی رامینځته شوی یا تکامل کړی دی نو ددغه پورتنیو تذکراتوله مخی څخه دی پایلی ته رسیرو چی دولت دوه ډول تعریف کیری: **یو- خاص دولت بل- عام دولت**: دولت دعوام الناس په ژبه له «هیات دولتی»، «کابینه»، «دولتی تشکیلات» او «دولتی چارواکی» څخه عبارت دی. اما ددولت مفهوم دسیاسی علومواو دبین المللی اړیکو پر بنسټ دهغه مفهوم څخه چی مومخکی تعریف کړیو څه فرق لری یعنی د دولت تعریف یو څه زیات وسعت لری او هغه داچی:

دولت دانسانانو یو ډیر ستر سازمان ورکړل شوی نهاد دی، چی په هغه کی سیاسی واک او قدرت په جریان کی ولویزی، دغه مفهوم د سیاست پوهوله نظره داسی تعریف کیری: «دولت ډیرگنو یا دخلکو له جمع څخه چی دیو هیواد یادیوی ځانگړی ځمکی پرسر هستوگنه کوی دیو حکومت لرونکی وی یعنی دهغه نهاد یا حکومت لرونکی کوم چی هغه حکومت دهغو د پاره په یولر اجراتو او کړنو لاس پوری کوی چی دهغو «اتباعو» مصونیت څه د داخلی اویاڅه دباندنیو ناخوالو څخه پر غاړه اخلی او خپل اتباع په امن کی ساتی [امانه لکه دافغانستان حکومت چی پخپله په فساد غرق دی اود هغه وگړی هره ورځ دپاکستان نظامیانو په لارښود دطالبی ملیشو په ډزو او راکت پرائی سره خپل ژوند دلاسه ورکوی او دافغانستان حکومتی چارواکی د خلکو دخمکو او دجایدادونو په غضب کی سره بخت دی]

دولت پیدایښت: دپسر په تاریخ کی ددولت پیدایښت زمان اونیه ستونزمن ښکاری چی وټاکل شی اما هغه څه چی تردی دمه څرگند شوی هغه د پرمختگ اود تکامل یوشان اویو ډول جریان دی کوم چی دهغه په روند کی ډیر عوامل ونډه اخیستی دی، دیو کارپوه له نظره دولت لکه نور ټولنیز نهادونو اوتاسیساتو په څیر په نامحسوس او په ناڅرگند شکل سره له لمړنیو مبدا اود رنگارنگ حالاتو په ونډه اخیستو سره کوم چی له هغه څه چی مخکی لمړنی اجتماعی سازمانونه وه نه دولت او وروسته له هغه وروستی شکلونو څخه چی دولت مینځ ته راغلی هیڅ ډول تقسیم بندی په مینځ کی نشو راوستلی. ځنی دیونان ښار په اروپا کی دلمړنی دولت په شکل سره پیژندلی دی کوم چی اوس کولای شو د هغه لمړنی دولت اوداوسنی نوی دولت ترمینځ ځنی مشترک ځانگړتیا ووینو، ځنی نور کارپوهان بیا په دی نظر دی چی دښارد دولت «دولت شهر» پیدایښت نیته او یا زمان (۸۰۰-۵۰۰) کاله مخکی د میلاددی، دښار دولت وصف په دی شان وه چی کورنیو اوقبایلو په گډه او په اتحاد سره په لویو قلعه گانو کی ژوندکاوه. ددولت مفهوم تر شپارلسم لسیزی پوری سیاسی بڼه نه وه غوره کړی او د دولت د کلمی پکار ورل دلمړی ځل دپاره په کال «۱۴۶۹» او «۱۵۷۷» کی دماکیاولی له خوا پکار ورل شوی دی، یونانیانو ته د دولت د کلمی مفهوم څرگند نه وه بلکه هغوی ددولت د کلمی پر ځای د «پولیس» کلمه پکار ورل کوم چی کولای شو هغه ته د «دولت شهر» نوم ورکړو په هر صورت کارپوهانو په دی باور دی چی د دولت د کلمی مفهوم په تدریجی شکل سره دمینځنی لسیز په پایله کی مینځته راغلی دی.

دولت متشکله عناصر: دولت د بین المللی سیاست په ډگر کی دیو رغنده اومهم سیاسی لویغاری په بڼه کوم چی له څلورو عناصرو یا کمپونانت څخه جوړ شوی خپل روند ته ادامه ورکوی چی دغه څلور متشکله عناصر عبارت دی له: «۱» خلک، «۲» سرزمین «۳» حکومت او «۴» حاکمیت. ددی دپاره چی ددولت دغه پورتنی څلورو متشکله عناصرو باندی بشپړ معلومات تر لاسه کړو، نو

په لاندې توگه سره هریو بیل بیل خپرو :

۱- **خلک** : ددولت په شکل کې په حقوقی لحاظ دخلکو یا دجمیعت کم اویازیات شمیر څه تاثیر نه لری او هغه داچې نن مونږ داسی دولتونه یا هیوادونه پیژنو چې دهغه دوگرو شمیر ډیر کم دی لکه دبرونی دولت چې دهغه نفوس (۲۱۸۰۰۰) نفر دی اویا داچې دنفوس په لحاظ ډیر ستر دولت لکه چین کوم چې دهغه نفوس له یوملیارد دوه سوومیلونونو څخه زیات دی ، اما که چیرې د دولت دواک عنصر ددولت په سیمیز څیرونو اودبین المللی سیاست په ډگر کې په نظر ونیسو نو په هغه صورت کې دجمیعت نقش ډیر مهم اوداهدافو دترلاسه کولو دپاره تعین کونکی گڼل کیږی ، هرڅومره چې په یو هیواد کې دهغه جمیعت داتنیکی له اړخه یو رنگ او هیموجنیسی وی نو په هغه اندازه سره هغه دولت په بین المللی ډگر کې دلور واک اوقدرت څښتن وی ، په ځنو هیوادونو کې قومی – اتنیکی اونژادې توپیرونه اوځانگړتیاوی ددی سبب کیږی چې دهغه دولت جوړښت او دولتی سیستم ته یو ډول رنگ اوځانگړی څیره ورکړی مثیل دالمان دولت کوم چې دهغه حکومت دنژادې علایقو په نظر کې نیولو سره تشکیل شو .

۲- **سرزمین** : په حقوقی لحاظ سره دیو هیواد دخمکی وسعت او پراخوالی ددولت د شکل اساس نه گڼل کیږی مثلاً دموریس هیواد چې دهغه مجموعی مساحت (۲۰۴۵) کیلومتر مربع اودامریکی متحده ایالات دخمکی وسعت (له نه میلیون) کیلومتر څخه زیات دی ، نوپه دی اساس دنوم په لحاظ دواړو ته دولت ویل کیږی یعنی دوجهی تسمیې له مخی ددی دواړو دولتونو ترمینځ څه فرق او توپیر نشته ، اما دابایدیره نکروچې ددولتونو نقش په بین المللی ډگر کې ډیر ستر وی اویا په ځانگړی بڼی سره هغه هیوادونه کوم چې دهغو جیوپولیتیکی موقیعت ، اقتصادی زیرمی ، طبعی منابع ، اقلمی اوضاع او دنورو هیوادونو په پرتله اوچت اوسوی . مثلاً که چیرې مونږ د بریتانیا موقیعت په نظر کې ونیسو له دی نه چې نوموړی هیواد له څلورو خواوو څخه په بحر احاطه شوی دی دغه هیواد ته داسی چانس ورکړی چې د (۹۰۰) کالو په تیریدو سره هیچ یوځواک پر هغه باندی یرغل نه دی وروړلی یا که افغانستان په نظر کې ونیسو چې دهغه غرونه او لوړی ژوری د هراغان د پاره د یوی قوی سنگر بڼه لری چې هر یرغلگر هیواد دلته په گونډه شوی نو ځکه دغه هیواد ته ډیر غلگرو اود امپراتورانو قبرستان نوم ورکړ شوی دی .

۳- **حکومت** : سره دهغه چې د حکومت شکل اودهغه کارکردگی د هغه دولت په حقوقی ماهیت باندی څه تاثیر نه غورځوی اما کله چې دیو دولت د واک ، خارجی سیاست اودهغه چلن په بین المللی ډگر کې په نظر ونیول شی ، نو په هغه صورت کې دحکومت شکل ، د هغه د غوښتننو اویا په بین المللی ډگر کې دهغه دگټودترلاسه کولو موضوع ځانته اهمیت پیداکوی ، نو په دی بنیاد سره ویلی شوچې دحکومت شکل اودهغه کرنی له هرجهته په بین المللی ډگر کې اغیزمن وی . حکومتونه دخپل کرنی ، ایډیولوژی اود جوړښتونو له مخی په مختلفو اشکالو سره ترسترگو کیږی چې دهغه ډولونه دحکومت تر عنوان لاندی به یاده کړو .

۴- **حاکمیت** : ددولت دغه عنصر ته ددولت ستر قدرت معنی اومفهوم ورکړ شوی دی ، او کله کله دغه واک اوقدرت دحکومت دواک سره په یوځای کولو دقدرت مطلقه مفهوم ترلاسه کوی یا د قدرت مطلقه تعبیر کیږی کوم چې دبین المللی په چوکاټ کې دغه قدرت مطلقه د«استقلال» اویا داخلي نظام کی هغه ته د«آزادی» تعبیر ورکول کیږی . نو ددغه څلورومتشکله عناصرو کوم چې ددولت په شکل کې سره لازم اړخونه دی ، نو که چیرې یو ددغو عنصرو څخه دهغه یوه عنصر خپل مفهوم اوماهیت دلاسه ورکړی نو حاکمیت هم خپل کلاسیک مفهوم دلاسه ورکوی .

یادداشت: له دی نه چی دموضوع څخه دباندی ونه وځو دغه دی ورو ، ورو اصلی موضوع چی دوحده ملی حکومت دی اوزما دمقالی دعنوان سره سرخوری دحکومت په څیرنه اواززیابی کی تر مطالعی لاندی نیسو :

B- حکومت (Government) : حکومت یوسیستم یانظام دی چی دهغه ترلارښودنی

لاندی یوهیواد یا یوه ټولنه اداره یا کنترول کیږی ، حکومت په واقعیت کی یو وسیله یا افزار دی چی دهغی پواسطه سره ددولت پالیسی تر کرنی لاندی واقع کیږی اما په عین وخت کی همدا حکومت دی چی قوانین وضع کوی اوخپل ستراتیژی ټاکی دحکومت ډول «نوع» اودهغه شکل «فورم» چی دهغی پوسیله سره هیواد اداره کیږی ، په مختلفو هیوادونو کی مختلف بنی اوشکل لری ام او هر حکومت دجوړښت په لحاظ له دری اساسی برخو یا قواوو څخه جوړیږی چی عبارت دی له «۱» مقننه قوه «پارلمان» - «۲» مجریه قوه «دکابینی غړی سره داولسمشر» - «۳» قضایه قوه «ستره محکمه اودهغه پوری تړلی اداره» .

په هر صورت دوخت دسپما په نظر کی نیولو سره اوس نه غواړم چی دحکومتونو پرنوع اوشکل باندی تمرکز وکړم ، بلکه غواړم په ځانگړی بڼه سره دوحده ملی حکومت په محتوی او مفهوم باندی لږ څه تم شم :

دوحده ملی حکومت یعنی څه : مونږ تردغه ځایه پوری په بشپړ بنی سره د دولت اود حکومت په تعریف ، مفهوم اوماهیت باندی پوه شولو اوس لازم بریښی چی دوحده ملی حکومت په تعریف اوپه مفهوم باندی باید پوه شو :

د ملی وحدت حکومت په اصل کی یوپراخ بنسټ ایتلافی حکومت دی چی دهغه درهبری په تشکیل کی ټول گوندونه (خصوصاً غټو گوندونو) ته ځای ورکول کیږی اویا په ځانگړی بنی سره دا ټول حکومتونه د جنگ په وخت اویا دهیواد په ډیر ملی اضطراری حالاتو کی مینځ ته راځی یا جوړیږی چی دهغه حکومت په اولسی جرگه کی ټول گوندونه غږیتوب حاصلوی .

په هر صورت دغه دوحده ملی حکومت چی دهغه دجوړولو هدایت دسپینی مانی اود جان کیږی په وساطتت سره وروسته دجمهوری ریاست دانتخاباتو اودخلکو د رای شمیرلو څخه به مینځ ته راشی ایا دوحده ملی دحکومت د تعریف او د مفهوم سره سر خوری؟ نه په هیڅ صورت؟ چیری دی هغه گوندونه چی په واقعی مضمون سره یوگوند ومنل شی اوداځکه چی په افغانستان کی دغه موجوده پورته له سلوگوندونه یوه هم په بین المللی معیارونوسره گوند نه شمیرل کیږی ، دغه گوندونه اکثرأ قومی ، مذهبی ، جهادی ، سمتی ، ژبنی او منحصیث الکل هغه گوندونه دی چی دخپل گټو دپاره سره راټول شوی دی اودهیڅ یوگوند په مرام اوستراتیژی کی دخلکو د حقونو د ترلاسه کولو مضمون او محتوا نه لیدل کیږی چی دخلکو او دپرگنو دگټی پسی ملا تړلی اوسی ، کین اړخ حزبونه لکه مخکینی (ح.د.خ.ا) او ځنی مخکینی ماویستی ډلی یا سره تیت وبرک شوی اویا

داچي ځني ځني يې په نني حکومت کې گډ شوي او اوس هغه مخکيني انديښني اونري ليد له پامه غورځولي اويا پيري يې له وطنه دباندې ژوند کوي ، نوپه دې بنياد اوس په افغانستان کې داسې گوندونه نه ترسترگو کيږي چې په حکومت کې دخپل گډون په وجهه دملې وحدت حکومت مفهوم بشپړ کړي . دغه فرمايش چې دامريکي د سپيني ماني دواکدارانو پريکړه جان کيري دځان سره کا بل ته راورل هغه دخپل گيډي څخه راوتلي د ملي وحدت حکومت دې چې دوه مخالف ډلې اوتپلي سره يوځای کوي اوپر هغه باندې دوحدت ملي نوم ايښودل کيږي او په واقيعت کې همغه سهامي شرکت به وي چې بايد دامريکي دمتحده ايالاتو دستراتيژي د تحقق د پاره کار وکړي او هغه داچي دامريکي متحده ايالات اوبيا په ځانگړي بني سره عبدالله « عبدالله » او اشرف غني « احمدزي » ته دخلکو رای هيش ارزشت نه لري که چيري د خلکو رای ارزښت درلودل نو دغو نوماند بايد زمينه دې ته چمتو کړای نه وای چې جان کيري هغو ته امر وکړي چې داسې وکوي اوداسې مه کوي ؟

گرانو لوستونکو ځما خو سر په دې خلاص نشو چې دغه دملې وحدت حکومت چا دچا سره جوړوي که عبدالله « عبدالله » دحامد کرزي د حکومت اپوزيسون اود جمعيت دگوند درهبري هيت غړي ، يعني هغه مذهبي گوند ، يا دوسطي پيري تاريخ انديش د کابل دورانولو عاملين اودافشار دخلکو دقتل عام قوماندان په يوارخ اوپه بل اړخ کې داشرف غني « احمدزي » سره کوم چې نه گوند لري اونه هم لکه د عبدالله « عبدالله » په شان ثروت او لوړ اقتصادي بنيه اونه هم دخلکو څخه ډير شناخت اوپه عين زمان کې د لبيرال تفکر په لرلوسره څنگه کولای شي ديو محجر انديښني لرونکي جمعيتي ډلو سره دوحدت ملي حکومت جوړ کړي چې بايد دافغانستان خلکو ته خدمت وکړي ؟ ځما په نظر ديو وحدت ملي حکومت په هيات رهبري کې بايد داسې غړي عضويت ولري چې دعالي کرکتر اواخلاقو څښتن اوسي ، په علمي جهان بيني باندې سمبال اوسي دخپل ټولني څخه پوره شناخت ولري ، دخلکو مال او شتمني نه وي غصب کړي وطن پر پرديو باندې نه وي پلورلي (دامريکي متحده ايالاتو سره دپيسو په بدل کې چا اوڅوک داسې معامله وکړ چې هغه جهان خور قوت ته اجازه ورکړ چې دافغانستان پرخلکو باندې بمونه وغورځوي) ، خپل کورني اوخپلو خپلوان يې په لوړدو مقامونو دخپل تصدي په وخت کې نه وي مقر کړي د ملت گټې له خپلو گټو څخه پورته وگڼي ، دخپل دجهادي دوري اود خپل د ماموريت د دوري کارکردگي او دثروت حساب وکتاب بايد خلکو ته ورکړي يعني له دوي څخه پوښتنه اوشي چې دا تاسې خو مخکې څه شي نه درلود او دجهاد په وخت کې موخپل خپته دخيرات اودعشر په ډوډي سره مړول اما اوس دغه ثروت اودارايي چې په خارجي اوداخلې بانکونو کې مو دخيره کړي اويا په کابل مو تعميرونه اوشهرکونه جوړ کړي دي له کومه مو کړي دي ؟ دا هغه پوښتنې دي چې ديو شخص اوبيا په ځانگړي بني سره دهغه چا څخه بايد پوښتنه وشي چې په فساد او

خیانت سره ککر اوسی اوبیاهم دافغانستان درهبری دعوا وکړی .

بل شی چی ماته پیر پیچلی بنکاری هغه دافغانانو اوبیا په تیره دوحدت ملی دحکومت په رهبری غرو کی که چیری دا ډول حکومت رامینځته شی زعم او تحمل به های ولری؟ ایا داسی وخت به راشی چی ناپوه دپوه سړی خبروته غورکیردی او عالم ته عالم وواپی اما زه چی گورم دلته هر سړی ځان په پیر دروند تیری. باندی تلی ، که داسی نه وی نو زمونږ وطن به ولی ورائیدل ، ایا مذهبی وعظ اونصیحت افغانستان د پرمختگ خواته ورلی شی؟ نه نه نه نه !

دا وطن کوم چی دهمدی جهادی سپک سرو اودنواز شریف تر مشری لاندی دری وری اودهغه سل کلن پوځ سره دعصری تجهیزاتو له مینځه ویورل شو دا به له خلکو څخه به پت پاتی شی؟ داتاسی دامریکی پر مت سره په دولتی مقامونو کی ناست ترڅو پوری به خپل تیرکړنی له خلکوڅخه به خوندی وساتي؟ اویا تر څو پوری به په همدی مقام کی پاتی شی ، اوس خلک ټول پوه شوی دی ، او داځکه چی دافغانستان خلک دخپل سر اودخپل ژوند په بیه درای ورکولو صندوقونو ته لار او خپل رای وکارول ، دا تاسی جهادیان یاست چی مو خپل ما تی مخکی درای شمیرولوڅخه احساس وکړ او دکابل په ښار کی مو غونډی وکړ اوپه زنده باد اومرده باد باندی دکابل دخلکو اذهان مو مشوش کړ اوکله چی دستاسود بادار استاذی جان کیری تاسو ته دچوکیو اودمقامونو وعده ورکړ نو سمدلاسه مو دارامی اود خوشحالی نغمی ساز کړ ،ایا اوس هم دسوال های پاتی کیری چی دافغانستان خلکو تاسو ته دامریکی دمتحده ایالاتو تالی څتی او کاسه لیس ونه وواپی؟ یوځل بیا په زغرده باید وویل شی چی دافغانستان خلک خپل دوستان او خپل دښمنان پیژندلی دی ،خپل وار ته گوری اوهر ورو یوه ورځ به له تاسوڅخه به خپل غچ واخلي ! اوپه عین زمان کی دافغانستان اکثر روشنفکران په دی ښه پوهیږی چی دیو وحدت ملی حکومت دپاره پاک ، سپیڅلی ، پروطن باندی مین کدرونو ته ضرورت لری نه هغه ناپوه ، غل ، لوتیمار ، مذهبی تاریک فکر ، متعصب ، جنگ سالار ، قاتل ، او کدرونو ته چی هغوی په دی دیارلس کلونو کی خپل امتحان ورکړل اودهغو څیره اوس دافغانستان ټولو خلکو ته معلوم دی اوهیڅ څوک دهغو څیری پت نشی ساتلی . دغه دوحدت ملی حکومت مفهوم چی په علمی بنی سره د ایتلافی حکومت معنی لری په افغانستان کی په دی دیارلس کالو کی معلوم شو چی یوسهامی اومصلحتی حکومت وه اوتر اخره پوری دافغانستان دښمنانو ته وخت اوموقع ورکړ چی خپل جیبونه اودبا نکونو صندوق دافغانستان دخلکو دمال اودشتمنی په لوتولو سره ډک کړی ، هیڅ یومجرم اوملی خاین ته چا جزا ورنکړ اوهیچا دافغانمستان دکونډیو رنیو پرسر درحم او غمشریکی لاس کش نکړل ، هر جهادی اوهر ناروا دتوپک په خولی سره خپل تسلط پر دی بینوا خلکو باندی جاری وساتل ، نو دهمدی پورتنیو یادونو پر بنیاد دوحدت ملی حکومت مهندسان چی اوس غواری دافغانستان پرخلکو باندی حکومت وکړی په قطعې ډول سره پخپلو

مینخو کی سره نه جوړیږی او هریو به د خان او دخپل ملگرو دکتوو د تامین د پاره به مبارزه وکړی اوبس .

----- په درناوی

رفرنسونه :

* [what is the state mean \(Business dictionary /state .html\)](#)

* [What is the difference between state and Government.](#)

* [State and government definition\(answeyahoo.com\)](#)

* ویکی پیدیا دانشنامه آزاد (دولت چیست) .

* سایت افق روشن (حکومت یا دولت) .

* سایت علوم سیاسی (حکومت وحدت ملی یعنی چه)

* [what is the Nation Government unity](#)

اوستاسو دلا زیاتو معلوماتو دپاره لاندنی مهم توضیحات :

واژه شناسی

واژه حکومت از ریشه عربی حکم می آید که به معنی قضاوت کردن و دستور دادن و داوری کردن و همینطور جلوگیری کردن و دهنه زدن به اسب است. این واژه با واژه **حکمت** به معنی دانایی نیز هم‌ریشه است.^[۱]

حکومت در زبان انگلیسی Government نامیده می‌شود. این واژه ریشه در سالیان دور دارد و در **انگلستان قرون وسطی**، **فرانسه** باستان و **یونان** باستان رواج داشته است. ریشه این hCi به کلمه یونانی آن باز می‌گردد و از انشقاق چند کلمه مجزا تشکیل شده است.^[۲] در **بریتانیا** (و بسیاری از دیگر کشورهای جهان که از نظام سیاسی این کشور تأثیر پذیرفته‌اند)، این واژه به شاخه اجرایی و **قوه مجریه** دولت نیز به طور خاص اطلاق می‌شود،^[۳] این مفهوم بریتانیایی از Government معادل اما مفهوم آمریکایی Administration است که در **امریکا** به قوه مجریه آن اشاره دارد. در امریکا واژه Government به نظامی گسترده تر نظر دارد که تحت آن کشور مورد سازمان‌دهی و اداره قرار می‌گیرد.^[۴]

طبقه بندی حکومت

در **علم سیاست**، مدت‌ها هدف اندیشمندان این بوده است که بتوانند سیاست را **طبقه بندی** و تیپ شناسی کنند، چرا که این دسته بندی نظام‌های سیاسی تاکنون به گونه‌ای واضح و صریح صورت نگرفته است.^[۵] این امر به ویژه در رشته‌های **سیاست تطبیقی** و **روابط بین‌الملل** در علم سیاست اهمیت بسیار می‌یابد.

در بدایت امر، معرفی نوعی از حکومت به نظر آسان می‌رسد، چرا که تمام انواع حکومت‌ها شکل‌هایی رسمی دارند. **ایالات متحده** یک **جمهوری فدرال** است، در حالی که **اتحاد جماهیر شوروی** سابق یک **جمهوری سوسیالیستی** بود. با این وجود تعریف و معرفی کردن نظام‌های سیاسی با بررسی یک نمونه آن‌ها نمی‌تواند علمی تلقی شود و آن گونه که کویستین و لیچباخ بحث می‌کنند این تعاریف می‌توانند غلط انداز باشند.^[۶] برای مثال، انتخابات‌ها یک شاخصه اصلی در تعریف دموکراسی‌ها هستند، اما در عمل انتخابات‌هایی که در **اتحاد جماهیر شوروی سابق** برگزار می‌شدند آزادانه و منصفانه نبودند و در یک **حکومت تک حزبی** انجام می‌یافتند. بنابر این طبق بسیاری از طبقه بندی‌های علم سیاست نمی‌توان آن نظام را دموکراتیک در نظر گرفت.

پپیچیدگی دیگر، این است که تعداد بسیاری از نظام‌های سیاسی از جنبش‌های اجتماعی-اقتصادی نشأت گرفته‌اند و وقتی این جنبش‌ها به قدرت رسیده‌اند و حکومت را در دست گرفته‌اند، احزاب مشارکت جسته در آن جنبش‌ها، خود را با

توجه به نام آن جنبش نام گذاری کرده‌اند؛ و بسیاری از این‌ها شاید از نظر ایدئولوژی سیاسی نظراتی یکسان یا مشابه داشته باشند. تجربه‌ای که این جنبش‌ها بعد از رسیدن به قدرت از خود به جای گذاشته‌اند و اصرار شدید آنها برای تشکیل یک حکومت منحصر به فرد، می‌تواند باعث این شود که ایشان خودشان را گونه‌ای خاص و جدید از حکومت در نظر بگیرند.

یک پیچیدگی مهم تر در این زمینه این است که اجماعی عمومی بر سر **واژه‌ها** و نهادهای به کار گرفته در حکومت‌ها و کشورهای متفاوت وجود ندارد و البته این به خاطر طبیعت خود سیاست در **دوران مدرن** است. برای مثال: معنای **محافظه‌کاری** در ایالات متحده اشتراک کمی با معنای این واژه در نقاط دیگر دنیا دارد. همان طور که ریپوفو (۲۰۱۱) نیز اشاره می‌کند: آنچه که امریکاییان امروزه آن را محافظه‌کاری می‌نامند در اکثر دنیا **لیبرالیسم** یا **نئولیبرالیسم** نامیده می‌شود.^[۱۱] از دهه ۱۹۵۰ محافظه‌کاری در ایالت متحده ارتباطی شدید و تنگاتنگ با **حزب جمهوری خواه** این کشور دارد. با این وجود در دوران **تبعیض نژادی** بسیاری از ایالت‌های دموکرات جنوبی خود را محافظه کار می‌دانستند و نقشی کلیدی را در ائتلاف **محافظه کاران** که کنگره را در سال‌های ۱۹۳۷ تا ۱۹۶۳ اداره می‌کرد، بازی کردند.^[۱۲]

تمام کشورها در دنیا توسط نظامی حکومتی اداره می‌شوند که حداقل دو تا (یا بیشتر) از ویژگی‌های زیر را داشته باشد، برای مثال ایالات متحده یک جامعه تمام عیار **سر مایه داری** نیست، چرا که حکومت این کشور در واقع فراهم کننده خدمات اجتماعی برای شهروندانش نیز می‌باشد. به علاوه نظر یک فرد درباره نوع حکومت ممکن است با نظر دیگری درباره نوع همان حکومت متفاوت باشد، برای مثال برخی ممکن است معتقد باشند که ایالات متحده حکومت اغنیا است تا این که یک دموکراسی باشد، چرا که توسط ثروت مندان اداره می‌شود.^[۱۳] همیشه و در هر حکومتی مواردی خاکستری است و همه چیز را نمی‌توان **سیاه یا سفید** در نظر گرفت. حتا در کشورهایی که از همه بیشتر **لیبرال دموکراسی** هستند ممکن است بعضی از فعالیت‌های سیاسی محدود شده باشند و حتا در ستمگرین دیکتاتوری‌ها نیز نیاز به جلب حمایت گسترده وجود دارد، بنابراین بسیار سخت است که تمام حکومت‌ها را در طبقه‌هایی مضیق و محدود دسته بندی کنیم.

اشکال منطقی حکومت

فیلسوف کلاسیک یونان، **افلاطون** درباره پنج شکل نظام‌های سیاسی بحث می‌کند. این پنج شکل، **اشراف سالاری** (آریستوکراسی)، **مالک سالاری** (تیموکراسی)، **شایسته سالاری** (اولیگارشسی)، **مردم سالاری** (دموکراسی) و **استبداد** می‌باشند. افلاطون هر شخصی را به یکی از این نظام‌ها وصل می‌کند تا بتواند منظور خود را بهتر روشن کند. برای مثال مرد ستمگر نماینده رژیم استبدادی است. این پنج رژیم به تدریج به ترتیب از بالا که آریستوکراسی است تا پایین که استبداد است روندی رو به انحطاط خواهند داشت.

در کتاب **جمهوری**، در جایی که افلاطون وقت بسیاری را بر سر توصیف نظریات **سقراط** در یک مکالمه می‌گذارد، در انتهای بحث به این نتیجه می‌رسد که در واقعیت چهار نوع رژیم سیاسی وجود دارند و سعی دارند جای یکدیگر را بگیرند: تیموکراسی، اولیگارشسی، دموکراسی و استبداد (که حکومت مطلقه هم خوانده می‌شود)

انواع حکومت با توجه به ویژگی‌های مرتبط

توصیف حکومت می‌تواند بر اساس این ویژگی‌های زیر باشد:

دسته بندی بر اساس این که تصمیم سازی در چه نهادی انجام می‌پذیرد

دسته بندی بر اساس شایسته سالاری

حکومتی که بر اساس شایسته سالاری شکل گرفته است به طور سنتی به دست عده‌ای محدود از بهترین افراد آن جامعه اداره و سازمان دهی می‌شود، بدون هیچ گونه دخالتی از سوی اکثریت افراد جامعه، این گروه کوچک معمولاً خصیصه‌های مشترکی را با هم در اشتراک دارند. شکل مخالف و متضاد حکومت شایسته سالار، ناشایسته سالاری یا پخمه سالاری است (یا کاکیسوکراسی که در آن حکومت به دست گروهی کوچک از بدترین مردم آن جامعه اداره می‌شود). در ادامه به تعریف و توضیح چند مدل از حکومت‌های مبتنی بر شایسته سالاری می‌پردازیم:

آریستوکراسی

یا **اشراف سالاری**، حکومتی است که به دست عده‌ای از شهروندان نخبه خود اداره می‌شود؛ در این نظام حکومتی، شخصی که به اداره کشور می‌پردازد خود از طبقه اشراف است. این اشرافیت هم بستگی به خاندان فرد و تولد وی در خانواده‌ای اشرافی دارد. یک **آریستوکراسی** حکومتی است از بهترین مردم. آریستوکراسی با اصالت خانوادگی تفاوت دارد. در اصالت خانوادگی فقط یک خاندان بر کشور حکومت می‌کنند ولی در آریستوکراسی چندین خاندان اشرافی به این کار مبادرت می‌ورزند و هر یک از ایشان می‌توانند رویکرد متفاوتی را در اداره کشور اتخاذ کنند.

جینیوکراسی

یا **نخبه سالاری**، حکومتی است که توسط باهوش‌ترین و نخبه‌ترین افراد اداره می‌شود؛ در این نظام حکومتی ویژگی‌هایی همچون خلاقیت، نوآوری، هوش و خرد برای کسانی که می‌خواهند در مناصب حکومتی حضور داشته باشند ضروری است.

کراتوکراسی

یا **قدرت سالاری**، حکومتی است که توسط قدرتمندان اداره می‌شود؛ در این نظام حکومتی آنهایی که از قدرت کافی برخوردارند تا بتوانند با نیروی جسمی و فیزیکی و یا حيله‌گری، قدرت را در دست بگیرند و بر دیگران فائق شوند، در راس امور قرار می‌گیرند. این روند می‌تواند یادآور **انتخاب طبیعی داروین** نیز باشد.

مریتوکراسی

یا **سزاوار سالاری**، حکومتی است که توسط سزاوارترین و محق‌ترین افراد اداره می‌شود؛ در این نظام حکومتی گروه‌هایی ایجاد می‌شوند که بر اساس توانایی و دانش افراد در آن زمینه و مشارکت شان در جامعه شکل گرفته‌اند.

تیموکراسی

یا **مالک سالاری**، حکومتی است که بر اساس افتخار و شرافت اداره می‌شود؛ این نظام حکومتی توسط شهروندان با عزت و صاحبین املاک و دارایی‌ها اداره می‌شود. سقراط تیموکراسی را به عنوان نوعی از حکومت معرفی می‌کند که در آن افراد بر اساس میزان شرافت و افتخاری که در جامعه کسب کرده‌اند، انتخاب شده و در مصدر امور قرار می‌گیرند. این گونه از تیموکراسی در این معنا بسیار شبیه مریتوکراسی است. **فئودالیسم** اروپایی و امریکا پس از انقلاب نمونه‌هایی تاریخی از این مدل هستند، شهر-حکومت **اسپارتا** نیز مثال واقعی دیگری برای این مدل از حکومت در نظر گرفته می‌شود.

تکنوکراسی

یا **فن سالاری**، حکومتی است که توسط افراد تحصیل کرده یا متخصصین حرفه‌ای اداره می‌شود، در این نظام حکومتی اشخاصی که تخصص یا مهارتی خاص در زمینه‌های متفاوت علمی و فناوری دارند در مصدر امور قرار گرفته و تمام **تصمیم‌گیری‌ها** را به دست می‌گیرند. در این نظام پزشکان، مهندسان، دانشمندان، متخصصین، افراد فنی که از دانش نیز برخوردار هستند، کارشناسان و افراد دارای مهارت در بدنه حکومت قرار می‌گیرند تا این که بخواهد آن حکومت جایی باشد برای سیاستمداران، بازرگانان و اقتصاددانان.^[۱۷] در یک تکنوکراسی اشخاص تصمیم‌گیر بر اساس میزان دانش و مهارت شان در رشته‌های مرتبط خویش، انتخاب می‌شوند.

دسته بندی بر اساس استبدادی بودن

حکومت‌هایی که ویژگی‌هایی استبدادی دارند، توسط یک شخص اداره می‌شوند که تمام قدرت آن کشور را به تنهایی در دست دارد. جمهوری **روم** برای زمان‌های جنگ به انتصاب دیکتاتورها دست می‌زد تا کشور را در آن دوره اداره کنند؛ دیکتاتورهای رومی قدرت را فقط برای مدت کوتاهی در دست داشتند. در دوران مدرن دیکتاتورهایی که در قدرت هستند به هیچ وجه توسط **حکومت قانون**، **قانون اساسی** یا دیگر نهادهای اجتماعی و سیاسی متوقف نمی‌شوند. بعد از **جنگ جهانی دوم** بسیاری از حکومت‌های **امریکای جنوبی**، **آسیا** و **آفریقا** توسط حکومت‌هایی خودکامه اداره می‌شدند. برای ذکر مثال‌هایی از این خودکامگان می‌توان به **ایدی امین**، **معمر قذافی**، **آدولف هیتلر** و **جمال عبدالناصر** اشاره کرد.

حکومت خودکامه

توسط یک فرد اداره می‌شود که تصمیماتش موضوع هیچ محدودیت قانونی یا هیچ مکانیسم دیگری برای کنترل و نظارت مردم قرار نمی‌گیرد. خودکامگان به خدمتکار نیاز دارند در حالی که ستمگران به برده‌ها برای پیشبرد کار هایشان نیاز خواهند داشت.

حکومت مطلقه

توسط یک واحد اداره می‌شود که قدرت مطلق را در دست دارد. این واحد می‌تواند یک فرد باشد، همان طور که در حکومت‌های خودکامه است، یا این که توسط یک گروه اعمال شود، آن طور که در اولیگارش‌ی وجود دارد. واژه **حکومت مطلقه** در لغت به معنی نوعی از حکومت است که با ستم کاری همراه است و لزوم نیاز به یک شخص ستمکار ندارد و این ستم می‌تواند به طور گروهی به منصفه ظهور برسد. همان طور که در بند بالا نیز گفته شد ستمگران به برده‌ها نیاز دارند در حالی که خودکامگان به خدمتکار برای پیشبرد کار هایشان نیاز دارند.

دیکتاتوری

توسط یک فرد اداره می‌شود که تمام قدرت در سراسر کشور را در دست دارد. این اصطلاح ممکن است به نظامی اطلاق شود که دیکتاتورها در آن به قدرت می‌رسند و به وسیله زور آن را در دست خود نگاه می‌دارند، ولی ممکن است هم چنین به وضعیتی اطلاق شود که در آن فرد دیکتاتور به صورت قانونی بر سر کار بیاید ولی با اصلاح و دست کاری در قانون اساسی تدریجاً تمام قدرت را از آن خود کند.^[۱۴] در **دیکتاتوری نظامی**، ارتش کنترل همه امور را در دست دارد. در تمام انواع دیکتاتوری توجه کمی به نظرات مردم است یا اصلن به آنها هیچ توجهی نمی‌شود. این ویژگی در حکومت‌های نظامیان و حکومت‌های خودکامه هم دیده می‌شود.

فاشیسم

توسط رهبر اداره می‌شود و در این نظام‌ها تمرکز شدیدی بر روی مسائلی هم چون **وطن پرستی** و هویت ملی قرار می‌گیرد. رهبر یا رهبران فاشیست قدرت این را دارند که هر چیزی را که مخالف وطن پرستی احساس می‌کنند، غیر قانونی اعلام کرده تا بتوانند اعتقاد و باور به غرور ملی را افزایش دهند. آنها معتقدند که ملت خویش بر اساس یک تعهد حول محور جامعه ملی دور هم گرد آمده‌اند و شهروندان باید حافظ و پاسدار این هویت ملی باشند. چنین نظام‌هایی ملیت و نژاد را مافوق هرگونه فردیت و هر گونه گروه بندی اقتصادی و اجتماعی قرار می‌دهند و هر گونه مخالفت با سرکوب شدید فیزیکی مواجه خواهد شد.

دسته بندی بر اساس پادشاهی بودن

حکومت‌هایی که با ویژگی‌های سلطنتی شکل گرفته‌اند، توسط یک پادشاه یا امپراتور یا ملکه اداره می‌شوند که این موقعیت را از خاندان خود به ارث برده است و این خانواده معمولن خانواده سلطنتی خوانده می‌شود. دو گونه کاملن مخالفت پادشاهی در جهان وجود دارد: **پادشاهی مطلقه** و **پادشاهی مشروطه**. در پادشاهی مطلقه، حاکم هیچ محدودیتی در اجرای خواسته‌ها و اعمالش ندارد. در پادشاهی مشروطه، قدرت حاکم توسط سندی که قانون اساسی خوانده می‌شود، محدود شده است. و اصلن قانون اساسی در چنین نظامی برای این تعبیه و تدوین شده است تا نظارتی باشد بر قدرت پادشاه و کنترل کارهای وی.

پادشاهی مطلقه

گونه‌ای از پادشاهی که در آن پادشاه به عنوان **رئیس حکومت** و رئیس حکومت تمام قدرت را در دست دارد و هر کاری که مورد خواست و نظر وی باشد، باید انجام یابد بدون این که هیچ مانع یا محدودیتی بتواند جلو دار وی شود.

پادشاهی مشروطه

نوعی از پادشاهی که در آن پادشاه کشور را اداره می‌کند ولی قدرت وی توسط قانون یا یک قانون اساسی رسمی محدود شده است، همان گونه که در پادشاهی بریتانیا شاهد آن هستیم.^[۱۵]

پادشاهی دوگانه

گونه‌ای از پادشاهی است که در آن اداره حکومت بر عهده دو فرد است، این دو پادشاه روسای حکومت می‌باشند. در بیشتر پادشاهی‌های دوگانه، پادشاهان برای تمام طول زندگی شان در موقعیت خود می‌مانند و مسئولیت‌ها و قدرت شان را با مرگ به فرزندان خویش یا دیگر اعضای خانواده منتقل می‌کنند. پادشاهی دوگانه یکی از کهن ترین انواع حکومت است. در دوران مدرن کارکرد پادشاهی دوگانه به معنی نظامی حکومتی از دو حاکم متفاوت است و این نظام هم در یک حکومت امکان وقوع دارد و هم در یک سازمان. چنین پادشاهی‌های دوگانه‌ای وراثتی نیستند.

پادشاهی انتخابی

نوعی از پادشاهی است که در آن پادشاه منتخب وجود دارد و در تضاد و تقابل با پادشاهی وراثتی قرار می‌گیرد که در آن قدرت و موقعیت پادشاه به طور خود به خود به خویشاوندان نسبی شاه قبلی منتقل می‌شود. رفتار دموکراتیک در انتخاب شاه، طبیعت ویژگی‌های کاندیداتوری و رای دهندگان، مورد به مورد متفاوت از یک دیگر هستند.

امپراتوری

نظامی است شبیه به پادشاهی یا سلطنت که در آن قدرت برتر در دستان یک امیر (نامی که برای حاکم در کشورهای مسلمان به کار برده می‌شود) قرار می‌گیرد؛ امیر ممکن است قدرت مطلق را در دست داشته باشد یا این که قدرت اش با استفاده از نهادهای مختلف محدود شده باشد.^[۱۷]

پادشاهی فدرال

نوعی از پادشاهی که در آن ایالت‌های فدرالی مختلفی وجود دارد که تمام آن‌ها به وسیله یک پادشاه که در راس فدراسیون قرار دارد، اداره می‌شوند اما هر ایالت برای خود حاکمی دارد که حال یا پادشاه بوده یا به انواع دیگری بر ایالت خود حکومت می‌کند و تمام این ایالت‌های مجزا به فدراسیون پیوسته و تحت فرمان پادشاه آن قرار می‌گیرند.

پادشاهی

توسط خاندان سلطنتی اداره می‌شود و نظامی است که در آن یک فرد که خود قدرت را از اجداد خویش به ارث برده بر کشور حکومت می‌کند و از وی انتظار می‌رود که بعد از خود قدرت را به نوادگان خویش منتقل کند.^[۱۸]

دسته بندی بر اساس ویژگی‌های منفی

صرف نظر از شکل حکومت، اداره واقعی کشور ممکن است از بخش‌هایی از قدرت سیاسی تاثیر پذیرد که به هیچ وجه شکلی رسمی از انواع حکومت نیستند. بعضی از اقدامات مشخص حاکمان همچون فساد، عوام فریبی یا ایجاد ترس ممکن است اگر به اندازه کافی پخش و توسعه یابند، باعث اخلال در انجام کارها و وظایف حکومت شوند.

باتوکراسی

یا بانک سالاری که به سیستمی اطلاق می‌شود که توسط بانک‌ها اداره می‌شود.^[۱۹] نظامی حکومتی که در آن قدرت اجرایی در دست بانک هاست یا این که بانک‌ها و دیگر نهادهای مالی تاثیر شدیدی بر اداره کشور و تصمیم گیری‌ها دارند. شکلی دیگر از چنین نظامی که اداره جامعه بر عهده نهادهای مالی است، ترپزوکراسی نامیده می‌شود.

کورپوریتوکراسی

یا شرکت سالاری که در آن کشور توسط شرکت‌ها اداره می‌شود، نظامی حکومتی که در آن نظام‌های سیاسی و اقتصادی توسط شرکت‌ها یا منافع شرکت‌ها تنظیم و کنترل می‌شود.^[۲۰] چنین نظامی باعث فساد زیاد در نظام اداری کشور شده و خساراتی جبران ناپذیر را به سلامت اداری و اقتصادی کشور وارد می‌کند.

نیتوکراسی

یا خویشاوند سالاری نظامی است که توسط فامیل و خویشاوندان فرد یا گروه حاکم اداره می‌شود، در چنین نظامی تمام منافع و مناصب به خویشاوندان افراد در قدرت اعطا می‌شود، صرف نظر از این که ایشان شایسته چنین پست‌ها و منافعی هستند یا نه. در این نظام حکومتی خویشاوندان و اقربای آنهایی که در مصدر قدرت هستند، اهمیت بسیاری دارند و از هرگونه امکاناتی برخوردار می‌شوند (مانند [برادرزاده‌ها](#) که ریشه لغت انگلیسی این نظام هم از اسم انگلیسی برادرزاده گرفته شده است). در چنین حکومت‌هایی حتی اگر خویشاوندان شایستگی موقعیت‌های اعطا شده را نداشته باشند، این موقعیت‌ها به ایشان داده می‌شود، چرا که فقط آشنای کسی در حکومت هستند که وی قدرت را اکنون در دست دارد. پاپ الکساندر ششم به چنین موردی متهم شده بود که به خویشاوندان خویش فارغ از صلاحیت‌شان، موقعیت و امکانات اعطا می‌کرد.

حاکمیتوکراسی

یا ناشایسته سالاری و پخمه سالاری، حکومتی است که توسط احمق‌ها اداره می‌شود، نظامی حکومتی که در آن بدترین یا کم صلاحیت‌ترین شهروندان در مصدر امور قرار می‌گیرند. بنا به طبیعت نوع بشر که در زنجیره وراثتی دچار نقص و عیب می‌شود، این گونه بیان شده است که هر حکومتی که تا کنون پا به عرصه وجود گذاشته است، ممکن است مثال‌هایی از این نظام حکومتی را در خود داشته باشد. نوع دیگر این نظام ایدیوکراسی یا احمق سالاری است.

کلیتوکراسی (حکومت‌های مافیایی)

یا [دزد سالاری](#) نظامی است که توسط دزدان اداره می‌شود، در این نظام حکومتی مقامات رسمی و تمام طبقه حاکم در کل به دنبال پی‌گیری منافع خویش و افزایش ثروت و قدرت سیاسی خود هستند و تمام این کارها را به حساب و هزینه کل مردم انجام می‌دهند. در معنایی مضیق‌تر کلیتوکراسی نوعی از حکومت نیست بلکه ویژگی و مشخصه‌ای از حکومتی است که دچار چنین رفتاری شده است. برای مثال می‌توان به [مکزیک](#) اشاره کرد که نظامی این گونه دارد و حکومت دموکراتیک آن توسط باندهای مافیایی [مواد مخدر](#) به فساد کشیده شده و افراد در قدرت از معاملات و تجارت غیر قانونی مواد مخدر و صدور آن به ایالات متحده سود می‌برند.

اکلوکراسی

یا عوام سالاری که توسط انبوه مردم اداره می‌شود. در این نظام حکومتی اداره امور به دست انبوهی از مردم عادی است یا این که مردم توانایی تهدید و ترساندن قوای قانون‌گذار در جامعه را دارند و از این نظام به عنوان تحقیری برای نظام‌های اکثریتی استفاده می‌شود. حکومت‌های مبتنی به حکومت خلق معمولن دموکراسی‌هایی هستند که بر پایه عوام فریبی یا [استبداد اکثریت](#) شکل گرفته‌اند و در آن نظام‌ها شور است که حکمروا است نه شعور. هم چنین، چنین حکومت‌هایی بسیار ستمکار تر و سرکوب‌کننده تر از حکومت‌های استبدادی و خودکامه می‌باشند. اکلوکراسی مترادف دیگری در دنیای مدرن دارد و آن موبوکراسی است که ریشه‌ای بیشتر محاورانه و خودمانی دارد.

فوبیاکراسی

یا ترس سالاری حکومتی است که بر اساس ترس و نفرت اداره می‌شود. ^[1] در این نظام حکومتی اصل تمام سازمان‌دهی‌ها و اصول بر پایه ایجاد و استفاده از ترس در بین مردم است تا بتوان آنها را مطیع و ساکت نگاه داشت. این ویژگی یک ابزار مورد توجه است که به نظر می‌رسد تمام اشکال حکومت‌ها در طول اعصار از آن بهره‌جسته‌اند. چیزی که متأسفانه این ابزار را شدیدتر و بسیار موثر و کارآمد کرده است این ویژگی رایج در میان انسان‌هاست که نمی‌توانند به انسان‌هایی که نمی‌شناسند اعتماد کنند. رایج‌ترین استفاده از این ابزار در طول تاریخ ایجاد ترس از بیگانگان درنده‌خو و وحشی بوده است (که برای مثال توسط [پریرها](#)، [کمونیست‌ها](#) و [تروریست‌ها](#) مورد استفاده قرار گرفته است)، که این گونه در باره‌شان فکر می‌شود که اگر دلاوری‌های ارتش کشور نبود، آنها کشور را به خاک و خون کشیده و همه چیز را به تاراج برده بودند. ایالات متحده متهم به استفاده از سیاست‌های بیش از حد ترس سالارانه شده است که منجر به تفکیک و تبعیض نژادی و [جنگ سرد](#) شده بودند. ^[2] به علاوه این که چنین سیاست‌هایی سعی بر این دارند که شهروندان از خودشان یا حاکمان خویش ترس داشته باشند تا هم‌توان اجماع ایشان برای مخالفت با حاکمان گرفته شود و هم از ترس حاکم، توان مقابله با و اعتراض به وی را نداشته باشند و آن‌ها را تبدیل به شهروندانی کنند که بی‌چون و چرا از خواست‌ها و منویات حاکمان‌شان پیروی و فرمان برداری کنند و حتی مردم را به گروه‌های کوچک، هراس‌زده و جاهل تقسیم کنند و ترس همه چیز را در دلشان بکارند تا توان هرگونه اقدام از ایشان گرفته شده باشد و مثلاً در صورت نیاز اگر احتیاج به سازماندهی ارتشی بود به خاطر ترس از حمله متجاوزان خارجی درنده به سرعت برای دفاع از جان و مال و کشور و خانواده‌شان بسیج شوند. انسان‌هایی که با سواد و مطلع باشند کم‌تر در معرض

ترس و نفرت قرار می‌گیرند تا انسان‌هایی که جاهل و بی‌سواد هستند و برای این که بتوان از آنها استفاده کرد باید همیشه آنها را در جهل و بی‌سوادی نگاه داشت. ترس باعث می‌شود انسان‌ها کارهای احمقانه انجام دهند.

تقسیم بندی بر اساس این که چه کسی افراد در قدرت را انتخاب می‌کند

دسته بندی بر اساس خودکامگی

خودکامگی

توسط یک حکومت خودکامه اداره می‌شود که در جوامعی امکان تحقق می‌یابد که در آنها عده‌ای مشخص از مردم کل قدرت در کشور را به عده‌ای خاص یا به خودشان اعطا می‌کنند. این نظام، نظامی سیاسی است که توسط حاکمانی غیر منتخب اداره می‌شود و معمولن در آن تا حدی به آزادی‌های فردی اجازه بروز داده می‌شود.

تمامیت خواهی

توسط یک حکومت تمامیت خواه اداره می‌شود و مشخصه آن قدرتی است که به شدت مرکزی شده است و از قدرتی قاهره بهره می‌جوید که تقریباً سعی در تنظیم تمام ابعاد زندگی عمومی و خصوصی مردم دارد.

دسته بندی بر اساس دموکراتیک بودن

حکومت‌هایی با ویژگی‌های دموکراتیک بیشتر از هر نوع دیگری در دنیای غرب رواج دارند و در چند کشور شرقی نیز که از جامعه غربی تأثیر پذیرفته‌اند، حضور دارند، کشور های دسته دوم اغلب در زمانی مستعمرات قدرت‌های غربی بوده‌اند. در دموکراسی‌ها، تمام مردم کشور می‌توانند در انتخابات‌های مجلس نمایندگان به نامزدها یا احزابی که دوست دارند، رای بدهند. در دموکراسی‌ها این مردم هستند که تعیین می‌کنند شخص دلخواهشان برنده انتخابات باشد و صاحب کرسی مجلس نمایندگان شود. احزاب سیاسی نیز گروه‌هایی از مردم هستند که ایده‌ها و نظراتی شبیه به هم دارند درباره این که یک منطقه یا کل کشور چگونه باید اداره شوند. احزاب سیاسی مختلف درباره این که حکومت چگونه باید مسائل و مشکلات گوناگون را اداره کند، ایده‌هایی متفاوت از یکدیگر دارند. دموکراسی حکومتی از مردم، توسط مردم و برای مردم است.

دمارشی

یا دموکراسی قزعه‌ای که نوعی از انواع دموکراسی است، حکومتی است که در آن حکومت به وسیله افرادی اداره می‌شود که به طور رندم انتخاب شده‌اند و این انتخاب از طریق قرعه میان شهروندانی صورت می‌پذیرد که قابلیت‌ها و شرایط لازم برای اداره کشور را داشته باشند. این گروه از شهروندان منتخب، گاهی ژوری سیاست‌گذاری، ژوری شهروندان یا کنفرانس اجماعی نامیده می‌شوند و وظیفه تصمیم‌گیری درباره سیاست‌های کشور بر عهده ایشان است، این تصمیم‌گیری بسیار شبیه به نوع تصمیم‌گیری ژوری (هیئت منصفه) در پرونده‌های کیفری است.

دمارشی در عرصه نظر می‌تواند بر بعضی از مشکلات بنیادین دموکراسی نماینده‌ای غلبه کند و راه حلی برای آنان باشد، چرا که دموکراسی نماینده‌ای به شدت تحت تأثیر و دستکاری منافع عده‌ای خاص است و این باعث می‌شود کارکرد اصلی و واقعی خود را از دست بدهد ولی وقتی این انتخاب نماینده‌ها به قید قرعه باشد، دیگر نمی‌تواند تحت تأثیر منافع شخص یا اشخاص خاصی به طور سازمان‌دهی شده قرار بگیرد. بر طبق گفته فیلسوف استرالیایی جان بورنهم، انتخاب رندمی سیاست‌ورزان کار را برای تمام شهروندان آسان‌تر خواهد کرد تا بتوانند روزانه در مسائل سیاسی جامعه خود مشارکت معناداری داشته باشند و کار را برای گروه‌های دارای منافع خاص سخت‌تر خواهد کرد که بتوانند این روند را به فساد بکشانند.

به طوری کلی تر، انتخاب رندم تصمیم‌گیران در گروه‌های بزرگ تر، قرعه کشی نامیده می‌شود. در دموکراسی آئین از این شیوه بسیار استفاده می‌شد و تقریباً تمام مقامات حکومتی و حکومتی از طریق قرعه کشی از بین شهروندان انتخاب می‌شدند تا این که بخواهد انتخاباتی برگزار شود. نامزدها اغلب همیشه شهروندانی مرد، یونانی، تحصیل کرده و دارای حداقلی از ثروت و موقعیت اجتماعی بودند.

دموکراسی یا مردم‌سالاری حکومتی است که توسط انتخاباتی که اکثر جمعیت آن کشور در آن مشارکت می‌کنند، انتخاب می‌شود و وظیفه اداره امور را به عهده می‌گیرد. تمایز کلیدی میان یک دموکراسی و دیگر اشکال حکومت‌های مبتنی بر قانون اساسی این است که حق افراد برای رای دادن در دموکراسی از طریق یا به خاطر ثروت یا نژاد فرد محدود و ممنوع نمی‌شود (ویژگی اصلی برای رای دادن معمولن رسیدن به سنی خاص است). بنابراین یک حکومت دموکراتیک توسط اکثریت مردم مورد حمایت قرار می‌گیرد (حداقل در زمان انتخابات) و این فراهم کننده برگزاری یک انتخابات به صورت عادلانه است. اکثریت ممکن است به طرقی مختلف تعریف شود. گونه‌های مختلفی از تقسیم قدرت وجود دارد (معمولن در کشورهایی که مردم عمدتن خود را بر اساس هویت‌های فردی و مذهبی معرفی می‌کنند) یا ممکن است این مسئله بر اساس رای‌های الکترال یا مبتنی بر قانون اساسی تعیین شود، این شیوه هم در کشورهایی رخ می‌دهد که حکومت بر اساس هر نفر یک رای مستقیم ساده انتخاب نمی‌شود.

دموکراسی مستقیم

نوعی از دموکراسی است که در آن حکومت از طریق حضور مستقیم مردم شناخته می‌شود، یعنی مردم نمایندگان خویش هستند و خود مستقیماً برای قوانین جدید و سیاست‌های عمومی رای می‌دهند.

دموکراسی لیبرال

نوعی از دموکراسی است که شکل حکومت در آن دموکراسی نماینده‌ای است و اعمالش را تحت اصول لیبرالیسم به منصفه ظهور می‌رساند. از مشخصه‌های کلیدی این نظام انتخابات‌های منصفانه، آزادانه و رقابتی است که میان چندین **حزب سیاسی** مجزا صورت می‌گیرد. **تفکیک قوا** میان قوه‌های مختلف حکومت وجود دارد و حکومت قانون در زندگی هر روزه مردم به عنوان بخشی از **جامعه باز** جاری است. در این جوامع حفاظت از **حقوق بشر** و **آزادی‌های مدنی** برای تمام اشخاص انجام می‌گیرد. برای تعریف این نظام در عمل باید گفت که دموکراسی‌های لیبرال عمومین بر اساس قانون اساسی شکل می‌گیرند، چه این قانون اساسی قانونی رسمی و نوشته باشد و چه نباشد تا بتوانند حد و حدود قدرت حکومت را تعیین کرده و به **قرارداد اجتماعی** اعتبار ویژه‌ای بخشند. بعد از دوره‌ای وقفه در گسترش لیبرال دموکراسی‌ها در قرن بیستم، لیبرال دموکراسی تبدیل به نظامی سیاسی چیره در سراسر جهان شد. یک دموکراسی لیبرال ممکن است انواع بنیادین متعددی داشته باشد: ممکن است جمهوری باشد مانند **فرانسه**، **آلمان**، **هند**، **ایرلند**، **ایتالیا** و **ایالات متحده**؛ یا ممکن است پادشاهی مشروطه باشد مانند **ژاپن**، **اسپانیا**، یا **بریتانیا**. ممکن است نظام ریاست **جمهوری** داشته باشد مانند **آرژانتین**، **برزیل**، **مکزیک** و **ایالات متحده** یا ممکن است نظام نیمه ریاست جمهوری داشته باشد مانند **فرانسه** و **تایوان**، یا ممکن است **نظام پارلمانی** داشته باشد مانند **استرالیا**، **کانادا**، **هند**، **نیوزیلند**، **لهستان** و **بریتانیا**.

دموکراسی نماینده‌ای

نوعی از دموکراسی که در آن شهروندان یک کشور نمایندگان خود را انتخاب می‌کنند تا ایشان دست به تصویب و ایجاد و اجرای سیاست‌های عمومی و قوانین بزنند و مردم خود دیگر در این گونه امور مشارکت مستقیم نداشته باشند.

دموکراسی سوسیال

نوعی از دموکراسی که تعریف و تفسیر سرمایه دارانه و لیبرال را رد می‌کند. این مکتب ادعا دارد که در نهایت تکاملی پیش برنده در سرمایه داری باعث می‌شود تا این اقتصاد **سرمایه دار** دست آخر منجر به برقراری اقتصاد سوسیالیستی شود. **سوسیال دموکراسی** اعتقاد دارد که تمام شهروندان باید از نظر قانونی از یک سری حقوق مشخص اجتماعی برخوردار باشند. این‌ها شامل دسترسی فراگیر همه شهروندان به **خدمات عمومی** می‌شود، خدماتی چون تحصیل، بهداشت و درمان، دستمزد کارگران، **حمل و نقل عمومی** و دیگر خدماتی که شامل نگهداری از بچه و مراقبت از سالمندان می‌شود. دموکراسی سوسیال با جنبش‌های اتحادیه‌های کارگری در ارتباط است و حامی بالابردن حقوق و مزایای کارگران است. در عصر معاصر، دموکراسی سوسیال از رفع تبعیض در زمینه‌های متفاوت دفاع کرده است، زمینه‌هایی همچون: توانایی-ناتوانی، سن، قومیت، جنسیت، گرایش جنسی، سکس، زبان، نژاد، دین و طبقه اجتماعی.

دموکراسی تمامیت خواه

نوعی از دموکراسی که اشاره به نظامی از حکومت دارد که نمایندگان به طور قانونی و توسط مردم انتخاب شده‌اند ولی در قدرت می‌مانند و این رای آوردن به معنی اعطای تام و تمام قدرت به ایشان است، در این نظام شهروندان مشارکت کمی در روندهای تصمیم‌سازی کشور و شیوه اداره حکومت دارند یا اینکه اصلن در این موارد هیچ‌گونه مشارکتی ندارند.

دسته بندی بر اساس گروه سالاری

حکومت‌هایی که رویکردهایی گروه سالارانه دارند، توسط گروهی کوچک، منفک، قدرتمند و تاثیرگذار از مردم اداره می‌شوند، مردمی که منافعی مشابهی را با یکدیگر در اشتراک دارند یا با یکدیگر پیوندهای خانوادگی دارند. چنین مردمی ممکن است قدرت را در میان خود توزیع کنند و ممکن است نامزدها را به طور برابر یا نابرابر انتخاب کنند. یک حکومت گروه سالار از یک دموکراسی واقعی بسیار متفاوت است چرا که تنها افراد بسیار کمی شانس تغییر امور را می‌یابند. البته چنین حکومتی اجباری به وراثتی بودن یا پادشاهی بودن ندارد و هم چنین یک حاکم مشخص ندارد بلکه توسط چندین حاکم اداره می‌شود.

بعضی از مثال‌های تاریخی چنین حکومت‌هایی را می‌توان اتحاد جماهیر شوروی سابق و نظام آباتاید در [آفریقای جنوبی](#) در نظر گرفت. بعضی از نقدهای دموکراسی نماینده‌ای درباره ایالات متحده نیز چنین فکری دارند. دموکراسی آتن نیز که از قرعه کشی برای انتخاب نامزدها استفاده می‌کرد؛ تقریباً همیشه جمعی از مردان [سفید پوست](#) یونانی بود که شهروندانی تحصیل کرده بودند و حداقلی از زمین و ثروت و موقعیت اجتماعی را داشتند.

ارگاتوکراسی

یا کارگر سالاری که توسط پرولتاریا، کارگران و [طبقه کارگر](#) اداره می‌شود. نمونه‌های این نظام شامل انقلاب‌ها و شورش‌های کمونیستی است که کنترل بیشتر جامعه را در دست گرفتند و اقتصادی جایگزین را برای مردم و کارگران ایجاد کردند. برای اطلاعات بیشتر می‌توانید به [دیکتاتوری پرولتاریا](#) مراجعه کنید.

کریتارشی

یا قاضی سالاری که حکومتی است که توسط قضات اداره می‌شود. این نظام حکومتی از نهادهای اجرایی حقوق تشکیل می‌شود و در نتیجه حکومت و نظام حقوقی به طور سنتی و بر طبق قانون اساسی یک موجودیت هستند. قضات و دیگر اشخاص شاغل در نظام حقوقی در این نظام، قدرت قانونی دارند که قوانین حکومت را تصویب کرده و به اجرا در بیاورند. به علاوه تفسیر قوانین و حل و فصل اختلافات نیز بر عهده همین اشخاص است. [سومالی](#) کشوری است که توسط قضات تحت سنت زئیر اداره می‌شود.^[۲۳] همان طور که اتحادیه دادگاه‌های اسلامی نمونه تاریخی دیگری از این دست است.

نتوکراسی

یا شبکه سالاری که توسط [روابط اجتماعی](#) اداره می‌شود؛ اصطلاحی است که توسط هیئت تحریریه نشریه فناوری امریکایی (امریکن تکنولوژی) در اوایل دهه ۱۹۹۰ ابداع شد. و تلفیقی بود از دو واژه اینترنت و آریستوکراسی، نتوکراسی اشاره به سیطره طبقه بالای اجتماع از طریق قدرت خویش در دست داشتن منافع فناوری و مهارت‌های شبکه‌ای دارد، در مقایسه با این دید که بورژوازی به مرور اهمیت خود را از دست خواهد داد. مفهوم نتوکراسی در مقایسه با مفهوم طبقه خلاق توضیح داده می‌شود که کاری است از ریچارد فلوریدا. دو تن از متفکرین این مکتب طبقه پایین جامعه را در مقابل نتوکراسی گذاشته‌اند و از آن با عنوان [مصرف گرایی](#) یاد می‌کنند.

اولیگارشی

یا شایسته سالاری حکومتی است که توسط گروهی کوچک از افرادی که منافع مشترک با یکدیگر داشته یا با هم روابط خانوادگی دارند، اداره می‌شود.^[۲۴]

پلوتوکراسی

یا اغنیاسالاری، نظامی است که توسط ثروتمندان اداره می‌شود، در این نظام حکومتی طبقه‌ای که طبقه حاکم را تشکیل می‌دهند همگی از طبقه ثروتمند جامعه هستند. هر یک از مثال‌هایی که تا کنون برای انواع حکومت ذکر کردیم می‌تواند یک پلوتوکراسی نیز باشد. برای مثال اگر تمام نماینده‌های رای آورده در یک جمهوری ثروتمند باشند، آن جمهوری یک پلوتوکراسی خواهد بود.^[۱۲]

استراتوکراسی

یا ارتش سالاری، حکومتی است که به دست نظامیان اداره می‌شود. این نظام حکومتی دارای حکومتی نظامی است که در آن حکومت و ارتش به طور سنتی و بر طبق قانونی اساسی، در واقع یک موجودیت هستند. شهروندانی که به **خدمت سربازی** اجباری یا داوطلبانه رفته‌اند، یا کسانی که با افتخار از ادامه خدمت معاف شده‌اند، می‌توانند در سطوح مدیریتی و اداری کشور قرار بگیرند. (البته باید توجه کرد که این نظام حکومتی با **شبه نظامیان** یا دیکتاتوری نظامیان اشتباه نشود). شهر-حکومت اسپارتا نمونه‌ای تاریخی از این مورد است؛ نظام اجتماعی و قانون اساسی اسپارتا تمام بر روی آموزش و مهارت نظامی متمرکز بود.

تنوکراسی

یا خدا سالاری، حکومتی است که به دست نخبگان مذهبی خود اداره می‌شود. این نظام حکومتی از نهادهای مذهبی تشکیل شده است که در آن کلیسا-مسجد-کنیسه و حکومت به طور سنتی و بر طبق قانون اساسی یک موجودیت هستند. شهروندانی که مبلغ دینی و روحانی هستند، حق حکومت بر سایرین دارند.^[۱۳] **واتیکان** (حکومت **باب**) و حکومت **تبت** (به رهبری **دالایی لاما**) نمونه‌های تاریخی این گونه حکومت هستند.

دسته بندی بر اساس آزادیخواه بودن

هیچ اجتماعی بر سر تعریف دقیق آزادیخواهی وجود ندارد. دائرةالمعارف فلسفه **استنفورد** آزادیخواهی را این چنین تعریف می‌کند: دیدگاهی اخلاقی که تحت آن نمایندگان ابتدائین مالک تمام چیزهای خود هستند و قدرت‌های اخلاقی مشخصی دارند که با آن می‌توانند **حقوق مالکیت** در چیزهای خارج از دارایی خود را به دست آورند. جرج وودکاک، نویسنده تاریخچه آزادیخواهی آن را به عنوان فلسفه‌ای که به طور بنیادین درباره قدرت و قوه قاهره مظنون است و از انتقال جوامع به سمت و سوی مدنی از طریق انقلاب یا اصلاحات حمایت می‌کند، تعریف می‌کند. فیلسوف لیبرتاریین، رودریک لانگ، **لیبرتارینیسم** یا آزادیخواهی را به عنوان موقعیتی سیاسی که از باز توزیع شدید قدرت و در آوردن آن از دست مستبدین و اعطای آن به نهادهای داوطلب متشکل از افراد، حمایت می‌کند، یاد می‌کند. حال چه این نهادهای داوطلب نهادهایی مستقل در بازار آزاد باشند و چه اتحادیه چند شرکت بزرگ. بر طبق حزب لیبرتاریین ایالات متحده، لیبرتارینیسم مدافع حکومتی است که به گونه‌ای مختار بنا نهاده شده باشد و فقط محدود به محافظت از افراد در برابر اجبار و خشونت باشد.

لیبرتاریین

یا آزادیخواه مدافع حکومت حداقلی و اجبار حداقلی است و بر آزادی و اقدامات داوطلبانه تاکید بسیار دارد. لیبرتاریین‌ها به طور کلی مدافع جامعه‌ای هستند که حکومت به نسبت بیشتر جوامع امروزی، هر چه کمتر در آن نقش داشته باشند.

لیبرتاریین سوسیال

نوعی از دموکراسی است که حکومت آن به گونه‌ای غیر وراثتی و غیر اداری اداره می‌شود، در چنین جامعه‌ای **مالکیت خصوصی** به عنوان وسیله‌ای برای تولید و **بهره‌وری** در نظر گرفته نمی‌شود و شاید به کل با آن مخالفت شود. سوسیالیست‌های لیبرتاریین معتقد به تبدیل مالکیت خصوصی مولد امروزیین به مالکیت جمعی و اشتراکی تمام امور هستند، گرچه اندک احترامی هم برای مالکیت شخصی قائل می‌باشند. لیبرتاریین سوسیال با هر گونه شکل از اجبار در سازمان‌های اجتماعی مخالف است. این مکتب به دنبال ترویج **راه اندازی** اجتماعات آزاد به جای حکومت و تمام روندهای اداری است و در صدد مخالفت با روابط اجتماعی و سرمایه داری و مواردی چون دستمزد کارگران است. اصطلاح لیبرتاریین سوسیال توسط بعضی از **سوسیالیست‌ها** برای تمایز قائل شدن میان فلسفه سوسیالیسم حکومتی و آنارشیزم چپ مورد استفاده قرار گرفت.

دیگر دسته بندی‌ها

آنارشی

آنارشی بیش از یک تعریف دارد. در ایالات متحده، اصطلاح آنارشی نوعی برای اشاره به جامعه‌ای استفاده می‌شود که هیچ حکومت رسمی ندارد و هیچ قدرت قانونی مشغول اجرای قوانین نیست.^{[۲۷][۲۸]} وقتی آنارشی در این معنا به کار می‌رود ممکن است^[۲۹] به معنی بی‌نظمی سیاسی و یا بی‌قانون در جامعه باشد یا ممکن است چنین معنی نداشته باشد.^[۳۰]

خارج از ایالات متحده و توسط بیشتر افرادی که خود را آنارشیست تعریف می‌کنند، حاکی از نظامی حکومتی است که بیشتر در حد نظریه‌ای برای اداره حکومت-ملت است. هم چنین اشکال دیگری از آنارشی وجود دارد که در صد اجتناب از استفاده از اجبار، خشونت، زور و قدرت هستند در حالی که هنوز به دنبال تولید یک جامعه مولد و مطلوب می‌باشند.^{[۳۱][۳۲]}

آنوکراسی

یک آنوکراسی، نوعی از رژیم است که قدرت در آن به نهادهای عمومی واگذار نشده است (آن گونه که در دموکراسی‌های عادی می‌باشد) بلکه در میان گروه‌های نخبه که دائمی در حال رقابت با یک دیگر بر سر قدرت هستند، پخش شده است. مثال‌های آنوکراسی در آفریقا شامل سومالی و حکومت‌های اشتراکی کنیا و زیمبابوه است. از نظر دسته بندی آنوکراسی‌ها جایی میان خودکامگی و دموکراسی قرار دارند.^[۳۳]

معمولاً این واژه تعریف وسیع تری دارد. برای مثال در سال ۲۰۱۰ یکی از سازمان‌های مرتبط با علم سیاست آنوکراسی‌ها را این گونه تعریف کرد که کشورهایی هستند که نه خودکامه‌اند و نه دموکراتیک و بیشتر آنها در حال طی گذاری پر مخاطره از یک وضعیت خودکامه به سوی دموکراسی هستند.^[۳۴] این سازمان اشاره می‌کند که تعداد آنوکراسی‌ها به طوری اساسی بعد از جنگ سرد روندی رو به رشد داشته‌اند. آنوکراسی‌ها آن گونه که انتظار می‌رود انعطاف ناپذیر نیستند و مهیاگر فضایی برای رقابت و گذار می‌باشند. شاید چنین نظام‌هایی از یک اقتصاد سیاسی قوی، موثر و کارآمد بهره‌ای نداشته باشند ولی به خاطر ویژگی‌هایی که دارند و حالت میانی که بین دموکراسی و خودکامگی قرار دارند به شدت در معرض خطر اند و با یک اختلال بزرگ یا خشونت نظامی از هم فرو می‌پاشند.

جمهوری موز

یک جمهوری موز از نظر سیاسی حکومتی کلیتورائیک (دزد سالار) ناپایدار است که از نظر اقتصادی به صادرات منابع محدودی (همچون میوه و مواد معدنی) وابسته است و معمولاً دارای جامعه‌ای است که طبقه بندی شده است. چنین نظامی ضعیف شده آگاتوکراسی و پلوتوکراسی است و مخلوطی است از آریستوکراسی در زمینه‌های تجارت، سیاست و نیروهای نظامی.^[۳۵] در علم سیاست اصطلاح جمهوری موز اشاره به کشوری دارد که به تولیدات بخش اولیه خود متکی است و از منابع ملی و اقتصاد خویش به وسیله سیاست‌های گروه سالارانه بهره برداری می‌کند.^[۳۶] در ادبیات امریکایی، اصطلاح جمهوری موز در اصل اشاره به جمهوری خیالی آنچوریا دارد، یک دیکتاتوری بدبخت است که ب دنبال برانگیختن و حمایت از یک بهبود وضعیت سریع است و قصد دارد این وضعیت را از طریق بهره برداری‌های کلان کشاورزی به ویژه درختان موز به سر انجام برساند.^[۳۷] در سیاست ایالات متحده، اصطلاح جمهوری موز یک توصیف منفی و محقرانه سیاسی است که توسط نویسنده امریکایی او هنری در کتاب دزدان و پادشاهان (۱۹۰۴) به کار گرفته شد، موضوع این کتاب داستان‌های کوتاه به هم مرتبط است که در طول اقامتش در هندوراس از سال ۱۸۹۶ تا ۱۸۹۷ به رشته تحریر در آمده‌اند. در این دوران وی در آنجا برای فرار از دست قانون ایالات متحده به خاطر اختلاس بانکی مخفی شده بود.^{[۳۸][۳۹]}

حکومت انقلابی

در این نظام ساختار موجود حکومت توسط یک گروه کاملن جدید سرنگون می‌شود. این گروه جدید می‌توانند خیلی کوچک باشند، مثل انقلاب توسط نیروهای نظامی، یا خیلی بزرگ باشند، مانند انقلاب‌های مردمی. بعد از گذر دوره‌ای، خود این گروه انقلابی تبدیل به یکی از اشکال شناخته شده حکومت می‌شوند مگر این که با یک کودتا یا قیام دیگر مواجه شوند.

نظریه چپ گرای مارکسیسم و لنینیسم در چین توسط مائو زدونگ (مائو تسوتونگ) به کار گرفته شد و توسعه یافت. این مکتب مقرر داشت که اگر سدی مانع ارتباط رهبران کمونیست با مردم قرار بگیرد، انقلاب‌های پیاپی و ادامه دار امری اجتناب ناپذیر و ضروری هستند.

دسته بندی بر اساس این که قدرت در ساختار چگونه توزیع می‌شود

دسته بندی بر اساس جمهوریت

یک جمهوری شکلی از حکومت است که کشور در آن به عنوان یک امر عمومی در نظر گرفته می‌شود، نه این که دغدغه‌ای خصوصی یا ملک حاکمان دیده شود و نظامی است که دفاتر و مناصب حکومت به طور پیوسته و همیشگی مستقیم یا غیر مستقیم توسط شهروندان انتخاب می‌شوند نه این که موروثی باشند. در دوران مدرن، یک تعریف ساده و رایج از جمهوری، حکومتی است که رهبر و سر آن پادشاه نباشد.

جمهوری

توسط شکلی از حکومت اداره می‌شود که در آن مردم یا بخشی قابل توجه از ایشان، قدرت ویژه‌ای در نظارت بر اعمال حکومت و افراد شاغل در آن را دارند و تمام اعضای حکومت توسط مردم انتخاب می‌شوند. ^{[۴۰][۴۱]} تعریف رایج و ساده جمهوری این است که رئیس آن پادشاه نباشد. ^{[۴۲][۴۳]} مونته‌سکیو هر دوی دموکراسی‌ها، که مردم در آن سهمی در قدرت دارند، و آریستوکراسی‌ها و اولیگارش‌ها، که تنها بخشی از مردم در آن‌ها نقش دارند، را به عنوان اشکالی از جمهوری به عنوان یک نظام حکومتی در نظر می‌گیرد. ^[۴۴]

جمهوری مبتنی بر قانون اساسی

توسط حکومتی اداره می‌شود که قدرتش توسط قانون یا قانون اساسی رسمی محدود شده است، و انتخاب آن هم توسط همه مردم یا حداقل بخش قابل توجهی از ایشان صورت پذیرفته است. لازم به ذکر است که اسپارتا در دوران باستان جمهوری منحصر به فردی بود چرا که بیشتر شهروندان آن از داشتن حق رای محروم بودند. چنین جمهوری‌هایی که بخش‌هایی از مردمان خویش را از حق رای و مشارکت در سرنویشت خویش محروم می‌کنند، عموماً ادعا دارند که نماینده تمام شهروندان خویش هستند چرا که آن دسته از مردم بدون حق رای را شهروند در نظر نمی‌گیرند و آن‌ها را از حقوق شهروندی محروم می‌سازند. نمونه‌ای از جمهوری‌های دوران مدرن که در تعریف اصلی ذکر شدند ایالات متحده است.

جمهوری دموکراتیک

یک نوع جمهوری از حکومت که کشور در آن یک امر عمومی در نظر گرفته می‌شود، نه ملک حاکمان جهان سوم و دغدغه عده‌ای معدود و خصوصی. مقامات حکومتی در این نظام به طور مستقیم و یا غیر مستقیم و مداوم توسط مردم انتخاب می‌شوند تا این که بخواهند وراثتی به پست خود برسند و در چنین نظامی تمام شهروندان حائز شرایط سهمی برابر در تصمیم‌گیری‌های منطقه‌ای و ملی که بر زندگی شان تاثیر گذار است، دارند.

جمهوری پارلمانی

یک جمهوری مثل هند و ایستون با یک حکومت انتخابی که رئیس حکومت و رئیس حکومت در آن از یک دیگر متمایز هستند و رئیس حکومت بیشتر وظیفه و قدرت اجرایی دارد و رئیس حکومت که رئیس حکومت را انتخاب می‌کند، خود توسط پارلمان انتخاب می‌شود.

جمهوری فدرال

اتحادیه‌ای فدرال از ایالت‌ها یا استان‌ها که با یک شکل جمهوری در حکومت به هم متصل هستند. مثال‌های این دسته شامل آرژانتین، استرالیا، برزیل، آلمان، هند، روسیه و سوئیس است.

جمهوری اسلامی

کشورهایی مثل ایران، افغانستان و پاکستان که جمهوری‌هایی هستند که بر طبق شریعت اسلامی و قوانین اسلامی اداره می‌شوند.

جمهوری سوسیالیستی

کشورهایی نظیر چین و ویتنام که قرار بود با و برای مردم اداره شوند، اما هیچ انتخابات مستقیمی ندارند. اصطلاح جمهوری خلق برای متمایز کردن خودشان از دیگر جمهوری‌های مسبوق به سابقه در کشور هایشان قبل از انقلاب‌های مردمی، توسط ایشان به کار گرفته می‌شود، مانند جمهوری چین و جمهوری کره که هر دو با انقلاب‌هایی مارکسیستی-مردمی از هم فرو پاشیدند.

دسته بندی بر اساس فدرالیسم

فدرالیسم یک مفهوم سیاسی است که در آن گروهی از اعضا به واسطه یک میثاق یا پیمان به هم ملتمز شده و توسط یک حکومت نماینده‌ای اداره می‌شوند. اصطلاح فدرالیسم هم چنین برای توصیف نظامی حکومتی که تحت آن حاکمیت و قدرت مندرج در قانون اساسی میان قدرت حکومت مرکزی و دیگر واحدهای سیاسی (مثل ایالات یا استان‌ها) تقسیم شده است، استفاده می‌شود. فدرالیسم نظامی است که مبتنی بر نهادها و اداره دموکراتیک بوده و قدرتی که وظیفه اداره کشور را دارد میان واحدهای ایالتی یا استانی حکومت تقسیم شده است و تشکیل دهنده چیزی است که غالبین فدراسیون خوانده می‌شود. مدافعین این مدل هم عموم فدرالیست خوانده می‌شوند.

فدرالیسم

توسط نوعی از حکومت اداره می‌شود که مردم، یا بخش قابل توجهی از ایشان سهم عمده‌ای در اداره کشور دارند و مسئولین حکومتی را خود انتخاب کرده و بر کارهای ایشان نظارت دائمی دارند. ولی این مردم از مکان‌های مختلف بوده و حکومتی که شکل گرفته حکومتی مرکزی است که وظیفه اتحاد و هماهنگی بین واحدهای مختلف کشور را به عهده دارد. وظایف حکومت مرکزی برخی از مسائل کلان کشور است که از دیگر واحدها سلب شده و بر عهده آن گذاشته شده است. اما خود هر یک از واحدها هم نظام اداری و قوانین خاص خود را دارند که بر اساس آن اداره می‌شوند و ساز و کار انتخاب مسئولین این واحدها نیز عموماً دموکراتیک است. هر یک از واحدها بنا به معیارهای متفاوت مانند جمعیت و ... در اداره حکومت مرکزی و در بودجه کلان سهم داشته و به نسبت‌های مختلف یا یکسان در مجلس نمایندگان نماینده دارند. به مجموع این واحدها فدراسیون گفته می‌شود. نمونه‌هایی از فدرالیسم در دوران مدرن را می‌توان ایالات متحده و آلمان در نظر گرفت.

پادشاهی فدرال

یک پادشاهی فدرال فدراسیونی از ایالات است که یک پادشاه بر تمام آن حکومت می‌کند ولی هر ایالت پادشاه خود را داشته یا حتی با نظام غیر سلطنتی اداره می‌شود. این ایالت‌های گوناگون همگی به فدراسیون پیوسته و خود را تحت حکومت شاه اصلی قرار می‌دهند.

جمهوری فدرال

یک اتحادیه فدرال از ایالات یا استان‌ها که از نظام جمهوری برای حکومت خویش بهره می‌جوید. مثال‌های این مورد را می‌توان آرژانتین، استرالیا، برزیل، آلمان، هند، روسیه و سوئیس در نظر گرفت.

دسته بندی بر اساس دیگر ساختارهای توزیع قدرت

ادوکراسی

توسط حکومتی اداره می‌شود که نهادها و اصولی منسجم ندارد و سازمان یافته نیست، این مفهوم دقیقن مفهوم مخالف یوروکراسی (دیوان سالاری) است و کاملن در عرصه عمل هم مخالف آن عمل می‌کند.

آنارشیزم

یا **هرج و مرج** گرایي که گهگاه به این مفهوم بی حکومتی هم گفته می‌شود؛ ساختاری است که برای از بین بردن هر گونه امر اجباری و حکومتی تلاش می‌کند و معتقد است همه امور باید به گونه داوطلبانه و از بین داوطلبان اداره شوند. آنارشی وضعیتی است که در آن هیچ حکومتی وجود ندارد.

این امر ممکن است بعد از یک **جنگ داخلی** اتفاق بیفتد، وقتی که حکومت از هم فرو پاشیده است و گروه‌های رقیب برای به قدرت رسیدن در حال جنگ با یکدیگر هستند. هم چنین اشخاصی نیز وجود دارند که آنارشیست خوانده می‌شوند. ایشان معتقدند که هر گونه حکومتی امری بد و غیر مفید است و این اعتقاد است که آنارشیسم خوانده می‌شود. آنارشیست‌ها فکر می‌کنند که حکومت مردم را از سامان دادن به زندگی شخصی شان باز می‌دارد. و به جای آن می‌پندارند که اگر مردم خود کنترل امور را در دست بگیرند و با هم و در کنار یکدیگر کار کنند، به نتیجه بهتری خواهند رسید و زندگی مطلوب تری خواهند داشت و هر جامعه‌ای را که بخواهند و انتخاب کنند، خواهند داشت.

جامعه گروه

توسط یک گروه کوچک (معمولن خانواده) اداره می‌شود که نظامی نیمه رسمی و وراثتی دارد، و قوی ترین (یا از نظر جسمی یا از نظر شخصیت) رهبری همه را به عهده می‌گیرد. این مدل بسیار شبیه زندگی گروهی در دیگر حیوانات، مانند گرگ‌ها، است.

بوروکراسی

یا **دیوان سالاری** توسط نظامی حکومتی اداره می‌شود که از دبیران اداری بسیار بهره می‌جوید، کسانی که این نظام را اداره می‌کنند، کارمندان، مدیران، دبیران و دیگر افراد شاغل در کارهای اداری می‌باشند.

ریاستی (قبیله‌ای)

نظامی است که در جامعه‌ای بسیار کوچک اعمال می‌شود که در درجه‌های متفاوتی از تمرکز گرایي قرار دارد. رهبر این گروه که معمولن به صورت قبیله‌ای زندگی می‌کنند، فردی است که رئیس نامیده می‌شود.

سایبرسیناسی

یا سیستم اطلاعات و نظارت، توسط عده از افراد منزوی و دور افتاده اداره می‌شود که تنها از داده‌های رسیده به ایشان استفاده می‌کنند تا تمام ابعاد زندگی خصوصی و عمومی مردم را نظم و سامان دهند و در این راه فقط از فناوری استفاده می‌کنند و هیچ گونه تعاملی با شهروندان ندارند. اطلاعات و واقعیات تنها منبع مورد نیاز و در دست ایشان برای تصمیم گیری درباره امور است. نمونه تاریخی این امر را می‌توان در **شیلی** سراغ گرفت.

نظام پارلمانی

نظامی حکومتی دموکراتیک که در آن وزاری قوه مجریه مشروعیت خود را برای انجام وظیفه، از تصویب و موافقت مجلس یا **قوه مقننه** می‌گیرند؛ قوه مقننه و قوه مجریه در این نظام به هم پیوسته هستند. این مدل نظامی سیاسی است که در آن قدرت برتر و مافوق در دست شهروندان است که نماینده‌های مجلس را به طور مستقیم و به اراده خود انتخاب می‌کنند.

نظام ریاست جمهوری

نظامی حکومتی است که قوه مجریه که به دست **رئیس جمهور** اداره و رهبری می‌شود هم در راس حکومت است و هم در راس حکومت. در چنین نظام‌هایی این قوه به طور کاملن مستقل و منفک از قوه مقننه وجود دارد، و در شرایط عادی مسئولیتی برای پاسخ گویی به این قوه نداشته و نمی‌تواند توسط آن از ادامه فعالیت معاف شود و از کار کنار گذاشته شود.

نوموکراسی

یا قانون سالاری، توسط حکومتی اداره می‌شود که فقط محدود و ملزم به رعایت قوانین منطقی و عقلانی و حقوق مدنی است، در تضاد با نظام‌های خدا سالار و مذهبی حکومت و حکومت. در یک نوموکرسی قدرت نهایی و بیشترین قدرت در خود قانون وجود دارد و هیچ منبع دیگری برای اعطای این قدرت وجود ندارد.

اشکال حکومت با توجه به دیگر ویژگی‌ها

با توجه به نظام اجتماعی-اقتصادی

از نقطه نظر تاریخی، بیشتر نظام‌های سیاسی بر اساس ایدئولوژی‌های اجتماعی-اقتصادی شکل و نظام یافته‌اند؛ تجربه جنبش‌هایی که به قدرت رسیده‌اند، و وابستگی‌های عمیق و محکمی که ایشان با بعضی از اشکال خاص حکومت داشته‌اند، می‌تواند باعث شود تا آن‌ها شکلی از حکومت را به عنوان هویت خود تعریف کرده و خود را با آن بشناسانند.

سرمایه داری (کاپیتالیسم)

در یک اقتصاد سرمایه دار یا بازار آزاد، مردم مالک تجارت‌ها و املاک و دارایی‌های خویش هستند و باید خدمات را برای استفاده شخصی و خصوصی خریداری کنند، مانند خدمات درمانی و بهداشتی.

کمونیزم

در یک کشور کمونیست، طبقه کارگر از طریق تعاونی‌ها و اصناف مالک تمام تجارت‌ها و مزارع هستند و خدمات درمانی، آموزشی و رفاهی بین همه تقسیم می‌شود.

فئودالیسم

نظامی از مالکیت زمین‌ها و وظایف است. تحت فئودالیسم تمام زمین‌های در گستره یک پادشاهی متعلق به پادشاه بوده‌اند. با این وجود، پادشاه بعضی از زمین‌ها را به لردها و دیگر افراد طبقه اشراف اعطا می‌کرده تا برای وی و در کنار وی بچنگند. به این زمین‌های بخشیده شده، ملک اربابی گفته می‌شده است. در مرحله بعد این اشراف بودند که بعضی از زمین هایشان را به رعایا می‌دادند و به این خاطر رعایا ملزم به انجام وظایفی برای اربابان خویش بودند. به ملک رعایا تیول گفته می‌شد.

سوسیالیسم

حکومت‌های سوسیالیست مالک بسیاری از صنایع بزرگ هستند و مهیا کننده خدمات آموزشی، درمانی و رفاهی برای شهروندان شان هستند در حالی که به ایشان اجازه می‌دهند تا حدی انتخاب‌های اقتصادی و فعالیت اقتصادی نیز داشته باشند.

حکومت رفاهی

مفهومی است که تحت آن حکومت باید نقشی کلیدی در پاسداشت و ترویج و توسعه رفاه اقتصادی و اجتماعی شهروندان خود بازی کند. این مدل بر اساس اصول برابری در فرصت‌ها، بازتوزیع منصفانه ثروت و مسئولیت عمومی برای افرادی که نمی‌توانند از خود مراقبت کنند و حداقلی از استانداردهای زندگی خوب را برای خود فراهم کنند، پایه ریزی شده است.

با توجه به نظام سیاسی

نخبه گرایی

ملتی مستقل با گروهی کوچک و مدرن شده از نخبگان.

چند رهبری

مدلی با ریشه‌های یونانی که برای یاد کردن از دموکراسی‌های غربی نیز استفاده می‌شود.

مرکز گرایی

ملت‌هایی که قدرت زیادی را به حکومت مرکزی خود اعطا کرده‌اند و همه چیز حول محور و مرکزیت آن‌ها انجام می‌گیرد.

شخصی گرایی

حکومت‌هایی از اشخاصی که رهبری سیاسی نا پایدار و بی ثباتی دارند، بهره می‌جویند.

با توجه به مدل قانون اساسی

بعضی از این موردها مواردی مشخص هستند که نمونه‌هایی خاص و منحصر به فرد را تعریف می‌کنند؛ سایر موارد از نقطه نظر تاریخی با دیگر شکل‌های شناخته شده حکومت در هم آمیخته‌اند.

- حکومت بر اساس قانونی مافوق و اعلی
- جدایی کلیسا و دین از حکومت
- کنترل ارتش به دست شهروندان
- حکومت‌های خودکامه و تمامیت خواه در برابر سیاست‌های لیبرال
- نظام‌های اقتصادی (مانند سرمایه داری، سوسیالیسم، حکومت رفاهی و فئودالیسم)
- اندروکراسی (پدر سالاری) در مقابل جینارشی (مادر سالاری) – سیطره یک جنس خاص بر همه

با توجه به استقلال هر منطقه

این فهرست بر روی رویکردهای متفاوتی تمرکز دارد که نظام‌های سیاسی را به توزیع حاکمیت و اعطای استقلال به مناطق مختلف داخل کشور می‌کشاند.

- حاکمیت منحصرن در دست قدرت مرکزی باشد:
- امپراتوری
- حکومت واحد
- حاکمیت در حکومت مرکزی وجود داشته باشد و به مناطق پیرامونی هم اعطا شده باشد:
- هژمونی (برتری قدرت مرکزی نسبت به قدرت نواحی پیرامونی)
- فدراسیون یا جمهوری فدرال
- کنفدراسیون
- پادشاهی فدرال
- اعطای بیشتر حاکمیت به دیگر مناطق بدون قدرت خاص مرکزی:
- فدرالیسم نا متقارن
- شبه فدرالیسم نا متقارن
- حکومت متحد
- کشور تحت‌الحمایه
- وابستگی مستعمراتی
- حکومت بر دریا (توسط چند کشور ملترم شده به یکدیگر تحت یک پیمان یا میثاق)

- لیگ یا اتحادیه
- کشور های مشترک المنافع
- تمرکز زدایی و واگذاری قدرت و باز توزیع آن میان قدرت مرکزی و دیگر مناطق و نواحی

دسته بندی های نظری و فرضی

این دسته بندی که در ادامه می آید در جهان واقعی هیچ گونه مثال قابل ذکری ندارد و فقط در حد خیال و گمان و فرض است.

جمهوری شرکت

شکلی فرضی از حکومت که گهگاه در دنیای داستان ها و افسانه های علمی-تخیلی نیز آمده است، چرا که گفته شده است که بعضی از ملت ها در طول تاریخ هم چون فلورانس در قرون وسطا به این شکل جمهوری شرکت اداره شده اند. گرچه چنین حکومتی بعضی از شاخصه ها و صورت ظاهری جمهوری را دارد، اما یک جمهوری شرکت در درجه اول مانند یک تجارت و بازرگانی اداره می شود و هیئت مدیره و هیئت اجرایی دارد. تاسیساتی نظیر بیمارستان ها، مدارس، نیروی نظامی، و نیروهای پلیس همه و همه باید خصوصی شوند. تمام امور رفاهی اجتماعی که به عنوان کارکرد حکومت در نظر گرفته می شدند باید به شرکت ها و اگذار شوند تا آنها با انجام و ارائه این خدمات به خود و کارمندان شان نیز سود برسانند. گرچه جمهوری شرکت ها به طور رسمی در دنیای مدرن وجود خارجی ندارند، عمومن در کارکردهای افسانه ای و نقد و تفسیر های سیاسی مورد استفاده قرار می گیرند.

بعضی از دانشمندان علم سیاست حکومت های سوسیالیست را نوعی از جمهوری شرکت ها در نظر می گیرند، چرا که حکومت بر تمام امور اقتصادی و زندگی سیاسی شهروندان نظارت دارد و یک انحصار را درباره همه چیز در داخل مرزهای کشور ایجاد کرده است و می توان این گونه پنداشت که خود حکومت تبدیل به یک ابرشرکت انحصار طلب شده است.

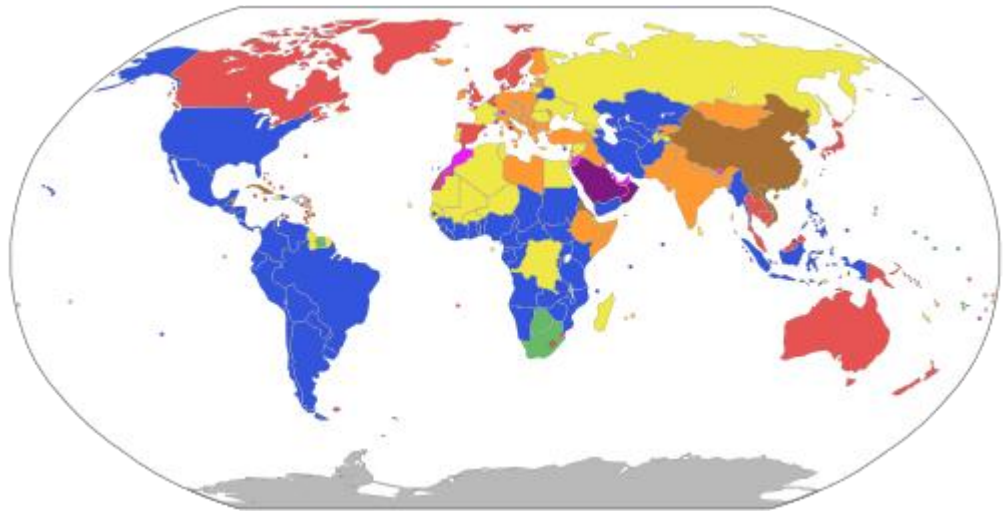
ماگوکراسی

یا شعبده سالاری، توسط حکومتی اداره می شود که بالاترین مقامات آن را شعبده بازان، جادوگران، ساحران و ساحره ها تشکیل می دهند. این مدل به شدت شبیه رژیم هایی است که به طوری گسترده در داستان های تخیلی و ژانر فانتزی به تصویر کشیده شده است.

یونیوکراسی

به مدلی اطلاق می شود که ذهن یک فرد از طریق انواع فناوری ها و به صورت تکنیکی به ابر رایانه ای متصل شده است که وی را قادر می سازد وقتی مشکلات پیش می آیند و به این ذهن کامپیوتری منتقل می شوند بتواند سریع و از طریق پردازش های کامپیوتری به نتیجه ای منصفانه و کارآمد دست یابد و این گونه تمام مشکلات در بدو ایجاد و به سرعت حل می شوند. این مدل هم چنین با عنوان اصل کندوی ذهن نیز شناخته شده است، چرا که در مدل های معمولی برای مثال هر کس از افراد مستقلانه رای و نظر خود را درباره مسئله پیش رو می دهد و از جمع بندی این آرا به نتیجه مورد نظر دست می یابیم. ولی در این مدل تصمیم گیری ها مثل کندو انجام می شوند و چون تمام افراد با رشته هایی کامپیوتری به هم متصل اند، به جای این که هر کس نظر متفاوتی داشته باشد و بعد با شمردن اکثریت به یک نتیجه برسیم، اینجا قبل از اظهار نظر هر یک از افراد، به یک نظر واحد خواهیم رسید چرا که تمام واحدها به طور شبکه ای به یک دیگر متصل هستند و یک نظر را ارائه خواهند کرد.

نقشه ها

کشورها با توجه به نظام حکومتیشان-آبی: جمهوری ریاستی، زرد: نیمه ریاستی، نارنجی و سبز: جمهوری پارلمانی، قرمز: پادشاهی مشروطه، بنفش: پادشاهی مطلقه، قهوه‌ای: نظام تک حزبی

کشورهایی که با رنگ آبی در نقشه مشخص شده‌اند کشورهایی هستند که بنا به اعلام خانه آزادی در سال ۲۰۱۳، دموکراسی‌های انتخاباتی در جهان هستند. باید توجه داشت که از نظر خانه آزادی دموکراسی در عمل مهم است و نه تنها به گفته مقامات رسمی

